

bisse Bestræbelser fra Landdistrikternes Side som konkurrerende med hinanden. Grunden, hvorfor jeg modsætter mig det store og mærkelige Slag af Banen vestpaa, er ganske vist den, at jeg finder, man bør holde paa, at Forholdene imellem Byerne ikke forrykkes ved saadanne Baner, som skulde komme visse Egne og visse Landdistrikter tilgode; men derfor vilde jeg dog finde det yderst urimeligt, om det hele Jernbaneforetagende skulde blive betegnet som et Konkurrenceforetagende. — Det ærede Medlem reiste igaar et Spørgsmaal, som ligger ham saa meget paa Sinde, at han atter idag er kommen tilbage dertil, nemlig det Spørgsmaal, om der skulde være passeret Noget, der havde forandret den Stilling, som min høitærede Forgænger i Indenrigsministeriet i forrige eller forforrige Aar udtalte, at han stod paa overfor en Tilknøytning af andre Baner. Han udtalte sig nemlig da derhen, at han ikke syntes, at en saadan Bane burde anlægges, før det havde viist sig, om Randers—Grenaabanen kunde taale en sliq Indmunding af en anden Bane. Der er en overordentlig god Maade, hoorpaa man kan raade Bod herpaa, nemlig den, at man ikke giver nogen Koncession til Nyom—Aarhusbanen, før de, der staa for den, ere blevene enige med Bestyrelsen for Randers—Grenaabanen om en fælles Drift. Alle de, med hvem jeg har talt, ikke fra Randers og ikke fra Aarhus, men fra Bestyrelserne for de to Baner, have imidlertid været enige om, at dette var Noget, hvortil man burde virke hen, og som var det eneste Forstandige. Man vilde unegtelig undgaa det Væddelsb, som ellers vilde komme tilfste imellem Byerne, for at faae Folk til at Høre ad den ene eller den anden Vej, naar der blev fastsat en fælles Tægt og en fælles Regulering af Tarten, og naar man fik en fælles Bestyrelse, saaledes at der altsaa fra begge Sider vilde blive taget et forstandigt Hensyn til at drive Foretagendet, ikke som et Konkurrenceforetagende imellem de to Byer, men som et Kommunikationsmiddel, der betjente hele den betydelige Egn, gjennem hvilken det kom til at gaa. Nu er der imidlertid kommet et Faktum til, som jeg ikke tidligere har havt nogen Grund til at oplyse, og det er nemlig det, at den eneste Repræsentation, som Randers—Grenaajernbaneanlæget for Tiden har, lige overfor mig har erklæret sig enig i Uværligheden af en saadan Tilslutning, naar Banen gik den af mig betegnede Linie, og naar det skete paa den Betingelse, at Driften blev fælles, Noget, som iøvrigt Alle ere enige om, at der ikke kan være nogen fornuftig Tvivl om vil ske. Fra det Selskabs Side, som har anlagt Randers—Grenaabanen, foreligger der Udtalelser om, at det ikke har det Mindste imod, at Aarhus—Nyombanen anlægges under de af mig nævnte Forudsætninger. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at det forekommer mig, at vi ikke her vilde understøtte en Konkurrencebane lige overfor en Bane, som vi

tidligere have understøttet, men at vi tværtimod understøtte Egnen Nyom—Aarhus til at faae en Bane, ligesom vi have understøttet Egnen Randers—Grenaa til at faae en saadan.

Seavenius: Jeg skal ikke udtale mig om Jernbanen fra Aarhus til Nyom, jeg skal være villig til at stemme for, hvad den ærede Minister og ærede Medlemmer fra denne Egn kunne blive enige om. Derimod hvad det andet Anlæg angaar, da kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at den Bemyndigelse, som Regjeringen her fordrer, er større, end den kan ventes at blive given af dette Thing. Regjeringen fordrer nemlig at faae Ret til efter nærmere Overveielse enten at tilveiebringe denne faste Forbindelse over Oddefund ved en Bro eller ved en Dæmning. Efter den ærede Ministers Udtalelse i forrige Møde maa jeg næsten antage, at det er den ærede Ministers Mening, at, forsaavidt man skulde komme til det Resultat, at det vilde være forfarligt og hensigtsmæssigt at bygge en Dæmning, man da vil kunne til Rigsdagen med et Forslag om Udførelsen af en saadan. Det er muligt, at dette er Meningen, men det er i et hvert Fald ikke tilstrækkelig tydelig udtalt i Lovens Text. Efter denne har Regjeringen Myndighed til at bygge en Dæmning; men dette tror jeg ikke, at vi paa Sagens nuværende Standpunkt kunne gaa ind paa. Spørgsmaalet om denne Dæmning er nemlig ikke ene og alene et finantzielt Spørgsmaal — det er det mindst Væsentlige ved hele denne Sag, at en Dæmning rimeligvis vil blive dobbelt saa dyr som en Bro — men det egentlige Spørgsmaal er, om ikke denne Dæmning vil virke ødelæggende for hele Landet Vestenfor, saa at den Bestyttelse, som den til en Tid — og det er vistnok kun for en Tid — vil kunne give de østlige Egne, vil være for Intet at regne. Indtil jeg bliver bedre oplyst — og Sagen staar endnu fuldstændig hen i det Laagede — er det ganske vist min Formening, at en saadan Dæmning vil virke ødelæggende. Den vil vel for Egnen Øst for Oddefund virke beskyttende mod Ødelæggelse af Høvande — jeg tror, at Overfømmelse kommende Øst fra vil aldrig være af den Betydning og gjøre den Skade som Overfømmelse kommende Vest fra — men man maatte jo dog her allerede paa dette Punkt tage under Overveielse, om det ikke er muligt i en væsentlig Grad ved Rystdæmninger at beskytte Egnen Øst for Oddefund. Jeg tør ikke sige det bestemt, thi jeg har ikke lofalt Kendskab til Egnen der, men det vil dog i alt Fald være Overveielse værd, om man ikke ved Dæmninger langs Simfjordskysterne kunde i alt Fald for en væsentlig Grad beskytte de udsatte Egne paa samme Maade, som man jo beskytter udsatte Egne paa Lolland-Falster, Møen og andre Steder her i Landet. Jeg tvivler ikke paa, at en fuldstændig